

poldere olandeze

Tematici ale dezvoltarii prezentare generala

dupa studiul realizat de Institutul Olandez de Arhitectura (N.A.I.)

NOUA NATURA

Înca din Evul Mediu, Tarile de Jos au transformat terenul nou transformat în zona agricolă. Peisajul natural a fost, gradual, înlocuit de unul cultivat. Abia la sfârșitul secolului al XIX-lea, interesul public s-a îndreptat către preservarea naturii.

Prezervare - un pas important a fost înființarea Societății de Prezervare a Monumentelor Naturale în 1905. Realizarea lui esențială a fost achiziționarea Naardermeer-ului. Prezentarii cred într-un echilibru între zonele agricole și cele naturale. Cu toate acestea, în Olanda s-a ținut, totuși, puțin cont de acest aspect. Doar în anii '70 natura și peisajul natural au devenit subiecte de interes comun, fiind recunoscute de mediile politice. S-au format, astfel, parcurile naționale.

Restaurare - în anii '90, s-a dezvoltat conceptul unei noi naturi. Noțiunea de "restaurare" a peisajului "autentic" natural al Olandei, a condus la dezvoltarea acestui concept. Astăzi, "restaurarea" naturii are o conotație practică: atenția este focalizată pe locațiile de stocare a apei și recreație.

Naardermeer (1629, 1806-1809, 1883-1886)

Lauwersmeer (1969)

DIG

Începând cu sfârșitul secolului al XIX-lea, polderele au fost traversate de canale navigabile, cai ferate, autostrăzi, au fost ocupate de zone industriale, parcuri de afaceri, zone de recreere și aeroporturi. După Cel de Al II-lea Război Mondial, tot terenul agricol a fost consolidat și supus eficientizării maxime. Zonele polderelor au susținut metamorfoza rural în urban.

Cu toate acestea, urbanizările dinamice i s-a opus crearea unor regiuni rurale care funcționează ca niște zone de contact între cele urbane și cele ale prezervării naturii. Astfel, unele poldere vor fi înghițite de dezvoltarea urbană, iar altele vor fi prezervate drept zone rurale.

Zuidplaspolder (1818 - 1839)

Horstermeerpolder (1629, 1882)

MAREA INCERCARE

Ambiția de a transforma Zuiderzee (Marea Sudului) în teren a fost o încercare de mare amploare a unui grup privat de indivizi înființat în 1886: Asociația Zuiderzee. Aceasta a angajat un inginer, Cornelis Lely (1854-1929) pentru a realiza un studiu de fezabilitate. Reportul său, publicat în 1891, s-a dovedit decisiv pentru începerea lucrărilor. Scara masivă a proiectului și controlul centralizat al statului, a marcat o perioadă extrem de importantă în dezvoltarea imobiliară olandeză.

Transformarea - s-a produs o schimbare a direcției. Dacă până atunci se realizau poldere pentru agricultură, acum se realizau pentru dezvoltarea urbană. De asemenea, aplicarea rigidă a parcelarului s-a diminuat aici și un nou set de relații între rural și urban a fost stabilit, urbanistii având un rol esențial în crearea liberă a planurilor structurale.

Northeast Polder (1935 - 1955)

Eastern Flevoland (1955 - 1970)

Southern Flevoland (1968 - 1980)